

Když prší

Záviš

Když prší a slunko schovaný je za tvými rameny
to slunko schovaný i je za tvými vlasy
a možná i za támhletěmi kameny.

Když prší, rozpuštěné sklo se snáší z tmavý oblohy
a revmatikům loupe v kostech nebo v kříži
a všichni vypadají jako mátohy.

Co naprší tobě Tomáši
co naprší tobě Jane
a copak tobě milý Jonáši
štěstí dosud nepoznané.

Když prší, na tom není snad nic tak divného přece,
je to jen kousek deštníkové přítomnosti
a dva lidé zachumlaní v chatě v dece.

Když prší, staví si u cesty kluci z hlíny hráze
alespoň já jsem to tak kdysi dávno dělal,
teď už poslouchám jen slaboduché fráze.

Co naprší lásce pod mostem,
co naprší lůze v trávě
a copak pětce odečtené z ten (?)
to bych teď rád věděl právě.

Když prší a ty sedíš za oknem v jídelně závodní
a nadáváš na připálený rizoto
dokud je ještě čas tak rychle vysedni.

Když prší, podobáš se prasklé struně na mé kytáře
a já pořád nemám strunu sílu vyměnit
podobáš se i mrtvé písni faráře.

Co naprší nám dvěma jedenkrát,
copak naprší nám na plášť,
jednomu nic druhému akorát
každýmu však určitě zvlášť,
určitě zvlášť.